

Kime karşı sadâkatle yükümlüyüz?

“Üstad Hazretleri Şuâlarda tesbihattaki ‘essadikin’ kelimesini kaldırdığını ifade ediyor. Böyle bir kaldırma varsa, tesbihat baskılarında varlığını neden devam ettiriyor? Bilmediğimiz bir hikmeti var mı?”

TESBİHATTA “SADIKÎN” İFADESİ

Bediüzzaman Hazretleri Şuâlar’da şöyle diyor: “... Duâlarda “talebete raseil-i’n-Nur’is-Sadikîn” cümlesinden “Es-Sadikîn” kelimesini kaldırdım; tâ ki, ruhsatla amele kendini mecbur bilen ve sıkıntının verdiği evham ve me’yusiyet cihetiyle zahirî inkâr ve çekinmekle azimet ve sadâkate muhalif hareket eden kardeşlerimiz o duâlardan mahrum kalsınlar.”¹

Bu mektupta zikredilen tasarruf, tesbihatın bazı duâlarında “Risale-i Nur Talebesi” kelimesinden “sadikîn” sıfatını kaldırmaktır. Tasarruf Bediüzzaman Hazretlerine aittir.

Namaz tesbihatında üç yerde “talebete raseil-i’n-nur’is-sadikîn”; bir yerde de yalnız “talebete raseil-i’n-nur” ibaresi vardır.

Şöyle ki:

Sabah ve akşam namazlarında “ecirna” ile yapılan şerhlerden istiâze bölümünde “sadikîn” ibaresi mevcuttur. Cennete girme isteğini ihtiva eden metinlerde de “sâdikîn” ibaresi yer alıyor. Mağfîret eyle, merhamet eyle, lütfeyle metinlerinde

de “sâdikîn” ibaresi vardır.

Fakat sabah ve ikindi namazlarından sonra Esmâ-i Hüsna ile yapılan “Cehennem ateşinden muhafaza eyle” duâları bölümünün sonunda gelen “talebete raseil-i'n-nur” ibaresinde “sadikin” ifadesi mevcut değildir.

İşte Bediüzzaman Hazretlerinin tasarrufu burada olmuştur.

BU TASARRUF NE ANLAMA GELİYOR?

“Sadikîn” ibaresi Arapça’da “sadıklar” demektir. Sadık kelimesinin çoğuludur. “Talebete raseil-i'n-nur’is-sadikîn” olunca manası “sadık Nur Talebeleri” olur. Sadâkat bir sıfattır. Her sıfatta olduğu gibi, bu sıfatta da dereceler vardır. Her Nur Talebesi “sadık” olmakla beraber, sadâkati aynı ölçüde olmayabilir. Esasen Nur Talebesi için “sadâkat” ağır bir imtihan sorusudur. Çünkü Risale-i Nur’dan esaslı bir sadâkat dersi alıyor. Malûm, her dersin imtihanı olur. Esaslı olarak verilen dersin imtihanı da haliyle olur ve bu daha çetindir.

Bu durumda bu metnin manası, “Nur Talebelerinden sadâkate çıtanın üstünde olanlar” olacaktır. Bu demek oluyor ki, Nur Talebelerinden sadâkate çıtayı aşanlar nefisten, şeytan şerrinden, deccal ve süfyan şerrinden, kabir azabından, ucbandan ve kibirden ve sair seyyiattan Allah’a sığınmakta birbirlerine duâ ediyorlar.

Keza Nur Talebelerinden sadâkate ileri olanlar Allah’ın afvında, fazlında, lütfunda, mağfiretinde, Cennete girmekte, makbul amel işlemekte, makbul ve verimli hizmet etmekte de birbirlerinin annelerine, babalarına, arkadaşlarına, dostlarına, ecdadına, dine ve imana hizmet eden bütün halis mü’minlere ve birbirlerine duâ ediyorlar.

Fakat sadâkate derecesi ne olursa olsun her Nur Talebesi Cehennem ateşinden Allah’a sığınmakta bütün esmayı şefaatçi yaptığı duâsına bütün Nur Talebelerini dâhil ediyor.

Böylece her bir Nur Talebesinin yaptığı her bir tesbihat, inşallah makbul duâlardan oluyor.

Burada şu notu da düşelim: Nur Talebelerinin yaptığı her bir namaz tesbihatındaki duâyâ daha fazla mazhar olmak için sadâkate, istikamette ve tesanütte daha fazla ileri dereceli olmak gerekiyor. Ne kadar sadâkat, istikamet ve tesanüt, o kadar duâlara mazhariyet!

Rabbim yardımcımız olsun. Âmin.

KİME KARŞI SADÂKAT GÖSTERMELİYİZ?

Bediüzzaman Hazretleri iman hizmetini bir şeyhe, bir halifeye, bir ağabeye değil; şahs-ı manevîye bırakmıştır.

Vazife şahs-ı manevînin omuzundadır.

Öyleyse Nur Talebesinin sadâkat göstereceği şeyhi, şahs-ı manevîdir. Şahs-ı manevî ise meşveret-i şer’iye etrafında şekilleniyor, dal budak salıyor, hizmet ediyor.

O halde sadâkat, meşveret-i şer’iyeeye karşı gösterilecektir. Çünkü meşveret-i şer’iyede ihtilâf yoktur; insicam, ittihat ve hakkın hatırı vardır.

Yol budur!

Kişi “ben de bilirim; ben de şöyle düşünüyorum” diyebilir. Ama düşüncesi ferdîdir. Meşveret-i Şer’iye nurundan ve şahs-ı manevî feyzinden uzaktır.

Dippot: 1- Bediüzzaman, Şuâlar, Yeni Asya Neşriyat, İstanbul, 2005, s. 528.